ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΤΑΜΑ

Στὸν Κωστῆ Παλαμᾶ

I

Μονάκαιβος ὁ γυιός· πατέρας δύο
Παιδιῶν καὶ νεκρὰ γυναίκας ἡ ἐλπίδα,
Μὲ τὰ θερμὰ φιλιά τους, ποῦ τὸ κρύο
Τῆς Τραμουντάνας δὲν ψυχραίνει—λιγτίδα

Θερμότερη ἔχει ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὸν ἥλιο—
Ἀνοίχτηκεν ὁλάρμενος ὁ Ναύτης
Στοῦ Ποσειδῶνα τὸ ὄνομ' Βασίλειο,
Ποῦ βασιλειᾶς ζωῆς καὶ νεκροδάρτης

Ὁ δίδουλος Θεός, εἶναι ὅπως θέλει,
Στεγνόνονται τὸ δάκρυ μὲ τὸ γέλι—
Ἀνοίχτηκε ὁ πατέρας, φεύγει πρῶμα.
Πετώντας ἀστραφογάλανο τὸ κῦμα...

II

Γυρίζει ὁ Ναύτης γὲ καιρό... Μὰ τώρα
Χωρὶς κακάκι, ξεγυμνος, μὲ ὡς κάτου
Τὰ γένεια του ἀρρημενα, νικης δῶρα
Στὴν πάλη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου !

Πατάει ἀστραφογάλανο δακρυσμένος·
Ξανοίγει τοὺς δικούς του λαχταρῶντας—
Σιγμὴ ποῦ κλαίει κι' ὁ λίθος σμιλεμένος—
Στὸν κόρφο κάτι μὲ στοργὴ κρατῶντας :

«Μανούλα μου, γυναικά μου, παιδιά μου,
Πῶς ξέφυγα τὸ θάνατο εἶναι θῶμα
Μέσ' ἀστοῦ κινδύνου τὸ χαμὸ ἡ καρδιά μου
Γιατί ξέταξα τοῦ Χάρου αὐτὸ τὸ τάμα...»

Κι' ἀφίνοντας νὰ πέση ἕνα σανίδι,
Τῆς βάρκας του συντρίμμι, ἀμέσως παίρνει
Ἀστὸ τεχνικό του χέρι τὸ λεπίδι,
Στὴν ἐκκλησιὰ κάϊκάκι ὡς ποῦ τὸ φέρνει

Πάφρωσε μ' ἐκεῖνο ποῦ του ἐχάθη...
—Κ' ἡ ταξειδεύτρα κόρη μας, στὰ βάθη
Τὰ πάτητα τοῦ χρόνου, σὰν βοῦίσα,
Στὴν Ἐκκλησιὰ τῆς μνήμης θανάζίση !

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

ΑΠΟ ΓΑΜΠΡΟΣ....

— Πρὲ ἀλήθεια ! Τί γένηκε τόσον καιρὸ αὐτὸς ὁ Τριτσιμπίδας ;

— Δὲν τὰ ξέρεις ; Εἶνε ρωτεμένος μέχρι ἔλεος.

— Μπᾶ τὸν ἐρίρηκ Καὶ μὲ ποιά :

— Τὴν κόρη τοῦ παπᾶ! Ἐκείνη, καλέ, τὴν Ἑλενίτσα.

— Μὰ τί διάολο, ἰσόβια τὴν πῆρ' αὐτὸς τὴ λόξα ;

— Τί λές, μωρὲ βλαμακι. Λύτοῦνος ἀκόμη δὲν πῆρε τὴ μαστίχα του μὲ δαύτην.

— Μπρὲ τὸν κοκκόση. Κι' εἶνε δυὸ μῆνες ποῦ νταραβερίζεται.

Στὴν κουβέντα πάνω φάνηκε κι' ὁ Τριτσιμπίδας.

— Κατὰ φωνὴ κι' ὁ γαϊδαρος.

- Τὴν κουβέντα σου εἴχαμε τόση ὥρα. Κάτσε νὰ τραβήξης μιὰ κι' ἐσύ.

Ὁ Τριτσιμπίδας σκουντουφλιασμένος σὰν τρεῖς ὧρες νύχτα στάθηκε ὄρθιος.

— Ἄστε, ρὲ παιδιά, καὶ κοντεύω νὰ πάρω σιτήριο γιὰ τὸ Δαφνί !

— Ἀπιστίες πάλι θὰ σοῦκαμε, ἡ λεγάμενη.

Ὁ Τριτσιμπίδας πειράχτηκε.

— Καὶ γιὰ ποιὸ μὲ πέρνεις, ρὲ Μῆτρο ; Φαίνουμε νάχω κούτελο γιὰ τσαπί ;

— Ἡ κουβέντα τάφερε, ρὲ Τριτσιμπίδα. Ἐσύ σαι σκοῦρος σὰν στὴ κηδεία. Ξέρω κι' ἐγὼ τί κεφαλίδα σοῦρθε ὁριζοντίως καὶ κατακούτελα ;

— Ἀλήθεια, ρὲ Μῆτρο, κεφαλίδα ἤτενε κι' κι' ἄψητη μάλιστα.

Ὁ Τριτσιμπίδας κάθησε καὶ σκυφτὸς στὸ τραπέζι ἀπάνω ἄρχισε :

— Τὰ ξέρετε δὰ κι' ἐσεῖς τὰ νταραβέρια μας μὲ τὴν Ἑλενίτσα. Τὸ κορίτσι τὸ πῆρε θανατικὸ τὸ αἴστημα γιὰ μένα. Οἱ γονοὶ μέλι, γάλα στῆς κουβέντες τους. Κάθε βράδυ, ποῦ μὲ χάνεις ποῦ μὲ βρίσκεις, διπλωμένος στὸ ράσο τοῦ παπᾶ.....Εἶχα πάει κι' ἀπόψε νὰ περάσω τὴ βραδειά μου, καὶ στὸ γλέντι ἐπάνω μὲ μιὰ κουβέντα του ὁ τραγογένης μὲ φόνεψε διαμπερές.

— Μωρὲ τί λές ;

— Ξέρεις τι ; Ἐκεῖ ποῦ γλυκοκύταζα τὴν παληά μου ἀκούω τὸν παπᾶ : «Ἄκουσε, Σπυράκη μου, μοῦ λέει. Ἐσύσαι πλειὰ παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι». Ἐγὼ ἄνοιξα τ' αὐτιά μου: «Σπῦρο μου, μοῦ λέει, ξέρεις ; Τὴν Κυριακὴ παντρεύουμε τὴν Ἑλενίτσα μας». Ἔμενα ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ κλωτσάη σὰν βαρβάτο ἄλογο. Τάχαμε πῆ, ξέρεις, ἀπόξω, ἀπόξω μὲ τὴν παπαδιά. Μὰ δὲν περίμενα ἔτσι ξαφνικὸ τὸ πράμμα.

«Μὲ τὸ καλὸ καὶ χαρούμενα, παπᾶ μου, τοῦ λέω, εἶμαι μέχρι κόκκαλο δικός σου.

— «Τὸ ξέρω, παιδί μου, μοῦ λέει, καὶ γι'αὐτὸ ἤθελα νὰ τὰ μιλήσουμε. Ξέρεις τί χρυσὸ κορίτσι εἶνε ἡ Ἑλενίτσα μας. Ὅταν τῆς εἶπα τῆς χαρές της, ξέρεις τί μοῦ πε ; Τί ; ρώτησα ἐγώ «Καλὰ πατέρα, μὰ θέλω νὰ μὲ στεφανώση ὁ Τριτσιμπίδας ! ;

— Ὁ παπᾶς μ' ἤθελε κουμπάρο του, καταλαβαίνεις ;

ΣΑΜΠΡΟΛ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πρέπει νὰ ξεύργς νὰ γίνεσαι σκοτεινότερος γιὰ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ σύνεφα τῶν μυιῶν τῶν ἐνοχλητικῶν θαυμαστῶν.

* * *

Ἐκεῖνος ποῦ μᾶς ἐγκαταλείπει δὲν προσβάλλει ἴσως ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἀλλὰ βεβαίως τοὺς εἰς ἡμᾶς προσκολημένους.

* * *

Συμβαίνει εἰς τὸ πλουσιώτερον πνεῦμα νὰ πάρη τὸ κλειδὶ τοῦ σιτοβολῶνος ὅπου κοιμῶνται οἱ μαζευμένοι θησαυροί του. Μοιάζει τότε μὲ τὸν πτωχότερον ὁ ὁποῖος εἶνε ἀναγκασμένος νὰ ζητιανεύη γιὰ νὰ ζήσῃ.

* * *

Τὸ χρυσωμένο θηκάρι τῆς συμπαθείας κρύβει πολλάκις τὸ σπαθὶ τοῦ φθόνου.

* * *

Ἐν τῇ μιμήσει πέρνει κανεὶς ὅ,τι εἶνε χειρότερον καὶ ἀφήνει ὅ,τι ἔχει ἀξίαν.

* * *

Ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας κάθε λέξις εἶνε μία πρόληψις.

* * *

Ὁ χρησιμότερος Ἀποστολος. Μεταξὺ δώδεκα ἀποστόλων πρέπει πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ ἕνας ὁ ὁποῖος νὰ εἶνε σκληρὸς σὰν τὴν πέτρα, ὅπως ἡ νέα ἐκκλησία μπορέσῃ νὰ οἰκοδομηθῆ ἀφ' ἑαυτῆς.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Βουλῆς.

F. AUGUSTO DE BENEDETTI

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ (4)

Η ΚΑΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ἐδμ. (ὑψῶν τοὺς ὤμους) Ὤχ ! . . .

Ἐβελ. (μὲ φρικίασιν καὶ ὀμητικὸν παράπονον. Μὲ σφιγμένα δόντια). Ἀλλὰ σύ... πάντοτε...

Ἐδμ. (ὡς ἄνω, μὲ πεῖσμα, μὲ αὔξουσαν μανίαν). Σὺ δὲν θέλεις νὰ τ' ἀφήσῃς αὐτὰ ποτέ... ἐσὺ εἶσαι πάντοτε ψυχρά... σκεπτική... καὶ στέκεις πάντοτε εἰς θέσιν ἀμύνης... ποῦ σημαίνει ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶς πλέον...

Ἐβελ. (αἴφνης, στρεφουσα πρὸς αὐτὸν ἔκπληκτος). Δὲν σ'ἀγαπῶ; (πικρῶς). Ὦ ! σοῦ ἐθυσίασα ὅλα ! (μὲ βραχὺν εἰρωνικὸν γέλωτα). Αἴ βέβαια, ἀλήθεια, δὲν σ' ἀγαπῶ... (μὲ αὔξουσαν ὀρμητικὴν συγκίνησιν). Κ' ἐγὼ νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ, πάντοτε, ὅταν θέλῃς, τόσες φορὲς, νὰ πιστεύσω... (Κίνησις τοῦ Ἐδμόνδου). Καὶ γνωρίζεις ὅτι ἂν τὸ ἤξευρεν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐτκότωνε... Καὶ θυμάζω κι' ἐγὼ ἀκόμη πῶς κατορθώνω νὰ τοῦ κρύπτωμαι... Ἀλλὰ ἐγὼ γι' ἀγάπη σου συγκατένευσα εἰς ὅλα... ὅλα ! (καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον). Καὶ σύ, καὶ σύ... (Ἡ ὀργὴ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ εὕρῃ λέξεις). Ὤχ !...

Ἐδμ. (Ἱστημένος, σχεδὸν μετανοῶν καὶ συντετριμένος . Λοιπὸν—ἔχεις δίκαιον—μοῦ ἐξέφυγε μία λέξις τὴν ὁποίαν—βεβαιώσου—δὲν ἐσκεπτόμην (μὲ αὔξουσαν γλυκύτητα). Ναί, τὸ γνωρίζω, ὅτι μὲ ἀγαπᾶς καὶ γι' αὐτὸ σὲ ἀγαπῶ κι' ἐγώ... Ἀγαπᾷ κανεὶς διπλασίως ὅταν εἶνε βέβαιος ὅτι ἀνταγαπᾶται (ἐκ νέου ἡδονικῶς, πυρετωδῶς). Ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ—βλέπεις—(περιπτυσσόμενος αὐτὴν) ἐν τούτοις... ἅς λείψουν αἱ ἐρωτοτροπίαι τώρα (ὡς ἄνω καὶ σχεδὸν μὲ ὀρμητικότητα, προσπαθῶν νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὸ διβάνιον). Ἐμπρός, Ἐβελίνα, ἔλα ἐδῶ .. ναι, ἐδῶ ἐδῶ...

Ἐβελ. (μὲ κραυγὴν, ἐκφεύγουσα ἀπὸ αὐτόν). Ἐκεῖ ὄχι, ἐκεῖ ὄχι!..

Ἐδμ. (μὲ ἔκπληξιν καὶ ὀργήν). Ἀλλὰ, Ἐβελίνα! ..

Ἐβελ. (ἀλλάζουσα ἀμέσως τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της. Μὲ αὔξουσαν συγκίνησιν. Ἀρχίζει σχεδὸν χαμηλοφώνως). Ἡ μητέρα εἶνε ἄρρωστη, τὸ ξέρεις... Καὶ δὲν εἶμαι ἥσυχη... (Διακοπή. Ἐπαναλαμβάνει χαμηλοφώνως). Ἔχω ἕνα ἔλεγχον... Ἐὰν ἤξευρες... Φοβοῦμαι... Ἡ ἀδελφή μου μὲ κυττάζει, μέ... Βεβαίως κάτι θὰ ὑποπτεύθη... Ἴσως ἐκείνη ἡ ἐπιστολή... Πόσον ἐφέρθημεν ἀνόητα... Καὶ ἔπειτα ἡ μητέρα εἶνε ἄρρωστη... (καλύπτουσα τὸ πρόσωπον καὶ κλαίουσα). Σοῦ λέγω, ἔχω ἕνα ἔλεγχον, ἔχω ἔλεγχον... (κάθηται καταβεβλημένη). Μίαν φορὰν ἤμην τόσον εὐτυχής, τόσον ἥσυχη!...

Ἐδμ. (συνοφρυούμενος, εἴρων). Ἀρτοῦ ἀκόμη μὲ γνωρίσης...

Ἐβελ. (ἀμέσως, μὲ πάθος). Ὄχι, μὴ τὰ λὲς αὐτά, ξέρεις ὅτι σὲ λατρεύω .. Ἀλλὰ .. βλέπεις... ἀκριβῶς σήμερα... βλέπεις... ἤθελα νὰ παρακαλέσω τὴν Παναγίαν διὰ τὴν μητέρα... διὰ νὰ τὴν γιάνῃ (μὲ ἄπειρον ἄθυμίαν) καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ προσευχηθῶ... Ναί, ἐσταύρωσα τὰ χέρια ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ προσευχηθῶ, ἐννοεῖς... Καὶ θὰ μοῦ ἔκαμνε τόσον καλόν... (διακοπή. Κατόπιν ἐπαναλαμβάνει δακρύουσα, ἀγωνιῶσα, μὲ περιπάθειαν). Ἄ, Ἐδμόνδε, ἄκου, πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾶς, ἐννοῶ ὅλα ὅσα λέγεις, ἀλλὰ—ἄκουσε καθαρὰ—θὰ ἐνωθῶμεν... ὅταν .. θὰ θελήσῃς, ὅταν θὰ δυνηθῆς (μὲ γλυκύτητα, συμπλέκουσα τοὺς βραχίονάς της περὶ τὸν λαιμόν του) ἀλλὰ δὲν θὰ μπορεῖτε τοὐλάχιστον νὰ γείνῃ αὐτὸ κρυφά ;

Ἐδμ. (μένει ἀπαθὴς. προσπαθῶν νὰ μὴ τὴν κυττάζῃ).

Ἐβελ. (ὡς ἄνω, πάντοτε ἀγωνιώδης, ζητοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς του) Ναί, ναί, ναί... καὶ τότε θὰ ἤμουν πλέον ἥσυχη... θὰ ἠμπορεῖτε πάλι νὰ προσευχηθῶ... καὶ ἡ μητέρα θὰ ἐθεραπεύετο... (μὲ ὅλην της τὴν ψυχήν. Ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν σφιγκτά.) Ἐδμόνδε, ναί. πές μου ναί...

Ἐδμ. (ἀνθιστάμενος). Ἀλλὰ... Ἐβελίνα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 20 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

«ΤΗΙ ΑΡΩΓΗΙ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ

πεπείσμεθα ὅτι ἡ σημπάθεια καὶ ἡ ὑπόληψις, ἃς σήμερον ἀπολαμβάνει ἡ Τράπεζα, δὲν θέλει μειωθῇ ἐφ' ὅσον ποιούμεθα σώφρονα χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων καὶ εὐλαβῶς τηροῦμεν τὰς ὑποχρεώσεις, ὧν τὸ Κράτος ἐνεπιστεύθη ἡμῖν τὴν ἐνίσκησιν καὶ διαχείρισιν, πρὸς ἀντίληψιν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν δημοσίων καὶ κοινωνικῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων καὶ ἀναγκῶν».

Εἶνε ὁ ἐπίλογος τῆς εἰσηγήσεως τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ 1902 τὸν ὁποῖον ἐπέβαλε πρὸς τὴν Γεν. Συνέλευσιν τῶν μετόχων τῆς Ἐθν. Τραπέζης ὁ διοικητὴς αὐτῆς κ. Στέφ. Στρέϊτ.

Λόγια πολλὰ ὁ κ. Στρέϊτ δὲν εἶπε. Παρέταξεν ἀριθμοὺς μόνον, εὐγλωττοτάτους ἀριθμοὺς, κατέστρωσε σχέδια εὐρυτέρας κ' εὐεργετικωτέρας δράσεως διὰ τὴν χώραν μας τοῦ πρώτου πιστωτικοῦ μας ἱδρύματος, τὸ ὁποῖον ἐπαξίως διευθύνει, καὶ κατέληξεν εἰς τὰ λόγια τὰ σεμνὰ καὶ τὰ σώφρονα, τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω παρεθέσαμεν.

Καὶ ἡ κοινωνία ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ σύναλλασσομένη μετὰ τῆς Τραπέζης καὶ ὁ κόσμος ὁ ἐμπορικὸς, ὁ ἐπαναπαυόμενος ἐπ' αὐτῆς καὶ ἡ βιομηχανία μας, ἡ ἀντλοῦσα δυνάμεις ἀπὸ τὴν πολύτιμον προστασίαν της, καὶ ἡ Γεωργία μας, ἡ ἐνιτενίζουσα πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς φάρον σωτηρίας, τὰ ἐχειροκρότησε τὰ λόγια αὐτὰ ὡς εἰλικρινέστατα.

Διότι κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ ὅτι τὸ πρῶτον πιστωτικὸν ἵδρυμα τῆς χώρας μας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ κ. Στρέϊτ ἀνῆλθεν εἰς περιωπὴν Ἐθνικοῦ κυριολεκτικῶς ἱδρύματος, ἀγόμενον ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν καὶ φροντίζον ὄχι πῶς ναὐξάνῃ τὰ κέρδη τῶν μετόχων του—ὅπως ἄλλα δυστυχῶς πιστωτικὰ ἱδρύματα—ἀλλὰ πῶς νὰ δρᾷ εὐεργετικῶς, ἐνθαρρύνων κάθε τιμίαν, κάθε γενναίαν καὶ κάθε πατριωτικὴν επιχείρησιν, ἀδιαφορῶν δὲ καθολοκληρίαν ἂν κερδίσῃ ὀλίγα ἢ πολλὰ, ἢ καὶ ἂν δὲν κερδίσῃ τίποτε ἐξ αὐτῆς.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Στρέϊτ εὗρῆκε τὸν ἄνθρωπόν της. Τὸ Ἔθνος μόνον, βλέπετε, δὲν εὐτύχησε νὰ εὕρῃ ἀκόμη τὸν Στρέϊτ του καὶ δι' αὐτὸ οἱ προϋπολογισμοί του κάθε χρόνον παρουσιάζονται ὡς καρικατοῦρες τῶν ἀπολογισμῶν τῆς Ἐθν. Τραπέζης, τῶν εἰλικρινεστάτων καὶ τῶν πράγματι Ἐθνικῶν.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΝΤΑΙ

αἱ ἐφημερίδες ὅτι τὰ κάρβουνα τοῦ τροχιοδρόμου μετέβαλαν τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ὅλους τοὺς ἐπιβάτας εἰς μασκαράδες.

Εὕμεθα εἰς θέσιν νὰ πληροφορήσωμεν τοὺς συναδέλφους ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸν κυριώτερον μέτοχον τῆς Ἑλληνοεβραϊκῆς ἑταιρίας κ. Πεσματζόγλου, ὁ ὁποῖος ἐπίτηδες διαλέγει τέτοια παληοκάρβουνα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Ἀθηναίους ποὺ τὸν ἐμουντζούρωσαν κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς.

Ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἔκδοσις, ἀπίθανος ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μέγας εὐεργέτης τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιχώρων μουντζουρόνει τοὺς ἐπιβάτας τοῦ Τραμ διὰ νὰ δώσῃ συντρόφους στὸν περίφημον ἀράπη του.

Ἐν τούτοις ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβαίνει, ἡμπορεῖ, φρονοῦμεν, τὸ Ὑπουργεῖον—ἂν εὐκαιρῇ—νὰ διατάξῃ τὸ ἀτμήλατον αὐτὸ μουντζουρωτήριον νὰλλάξῃ τὰ κάρβουνά του ἢ νὰ τὰπαγορεύσῃ νὰ καπνίζῃ πειά.

Η ΑΙΓΙΝΑ

πρώτη ἱκανοποίησε τὸν κ. Δηλιγιάννην, ἐκλέξασα βουλευτήν της τὸν Κυβερνητικὸν ὑποψήφιον.

Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε περὶ τῆς ἐπιτυχίας του, διότι ἄλλως δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ κανένας λόγος νὰκυρωθῇ, ὡς παράνομος, ἡ προηγουμένη ἐκλογή.

Τὰ συγχαρητήριά μας, τὰ εἰλικρινέστατα εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, καὶ τὰ συλλυπητήριά μας εἰς τὸν κ. Ζαΐμην ὁ ὁποῖος ἐξαπέστειλε τὰ τέσσαρα πρωτοπαλλήκαρα τοῦ κόμματός του στὴν Αἴγινα γιὰ νὰ φᾶνε τὸν δυστυχῆ τὸ Βενιζέλο καὶ νὰ στείλουν τὰ φαιδρότατα τηλεγραφήματα πρὸς τὰς ἀρχὰς διὰ τὰς δῆθεν (!!!) ἐπεμβάσεις τῶν Κορδονικῶν.

Ὁ νέος βουλευτὴς Αἰγίνης πρέπει νὰ εὐγνωμονῇ τὴν ἀρνίον τετρανδρίαν τῶν κ. κ. Τοπάλη, Στυμφαλιάδη, Σιγάλα καὶ Γιαννακοπούλου, διότι ἂν δὲν ἐξεστράτευαν αὐτοὶ στὴν Αἴγιναν γιὰ νὰ τὸν πολεμίσουν δὲν θὰ ἔπαιρνε τὴν ἐκλογήν μὲ 260 ψήφους. Ἀπὸ ἑξῆντα πέντε τοὺ 'δωσε ὁ καθένας. Οἱ ἀθεόφοβοι!

ΑΔΙΚΩΤΑΤΗ

ἡ ἐπίθεσις τῆς «Ἑστίας» κατὰ τῆς «Κριτικῆς», τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ὡς ἀστειοτάτην κλίκαν κριτικὴν ἀναξίαν καὶ γέλωτος ἀκόμη.

Ἡ «Ἑστία» πιθανὸν νὰ μὴ συμφωνῇ εἰς ὅτα δημοσιεύει ἡ «Κριτικὴ» στὸ τελευταῖον τεῦχός της περὶ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τοῦ Ὠδείου, ὅπως ἐν μέρει δὲν συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν δικαιολογεῖ καθόλου τὴν ἀγρίαν ἐπίθεσιν κατὰ περιοδικοῦ τῆς περιωπῆς τῆς «Κριτικῆς» ἡ ὁποία ἕως τώρα μόνον δείγματα εὐσυνειδήτου ἐργασίας καὶ ἀντιρωμαϊκῆς εἰλικρινείας μᾶς ἔδωκεν, ὄχι δὲ καν ἀφορμὰς χλευασμῶν καὶ ἐπιθέσεων.

Ἕνα κριτικὸν ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Ἀξιώτη περὶ τῶν ἔργων τοῦ κ. Ἄραμη, δημοσιευθὲν στὸ προηγούμενον τεῦχος, ἡ σοφὴ μελέτη τοῦ κ. Παλαμᾶ «Ἡ Κριτικὴ καὶ ὁ Σολωμός» καὶ τόσα ἄλλα εὐσυνείδητα καὶ θαραλέα ἄρθρα, τὰ ὁποῖα ἐκόσμησαν τὰς σελίδας της, ἐμπνέουν, εἰς ἡμᾶς τοὐλάχιστον τοὺς ταπεινοὺς, τὸν σεβασμόν, ἀφοῦ παρόμοια ἄθρα δὲν εὐτυχήσαμεν ἀκόμη νὰ διαβάσωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας μας, εἰς τὰς στήλας τῶν ὁποίων ἡ κριτικὴ καθημερινῶς ἐκτροχιάζεται, ὅπως καὶ τὰ βαγόνια τοῦ τροχιοδρόμου.

Τὸ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν. Δὲν συμφωνοῦμεν μὲ ὅσα κατὰ τοῦ κ. Νάζου γράφονται, ἂν καὶ γράφονται ἀπὸ εἰδικόν, καθὼς φαίνεται. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται ὅμως καὶ νὰ γελάσωμεν ὅταν βλέπωμεν τὸν συγγραφέα τοῦ «ἀστειοτάτου», κατὰ τὴν

Ἐδέλ. (ὡς ἄνω, παρακαλοῦσα αὐτὸν μὲ φωνὴν διακοπτομένην ἀπὸ δάκρυα). Πές μου ναί. . κρυφὰ... κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ... μονάχα ἐγὼ ἐν τῇ συνειδήσει μου θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής... Ἐὰν ἐγνώριζες πόσες νύκτες ἔχω νὰ κοιμηθῶ!.. Τὴν ἡμέραν κρατοῦμαι διότι ἔχω συντροφιὰν... ἀλλὰ τὴν νύκτα! (Μὲ θλιβερὰν ἀγωνίαν). Ἀ αἱ νύκτες!.. Τὰς περνῶ ὅλας κλαίουσα καὶ σφίγγω τὸ προσκέφαλον εἰς τὸ στόμα μου δυνατὰ διότι δὲν θέλω νὰ μὲ ἀκούσουν... (ἀναλυομένη εἰς λυγμούς). Ἀ Ἐδμόνδε! ἔλεος. σὲ παρακαλῶ! κρυφά...

Ἐδμ. (Μὲ ἀποφασιστικότητα). Ἐδελίνα, σὲ ἀγαπῶ.

Ἐδέλ. (Διακόπτουσα αὐτὸν μετὰ πάθους, ὡς ἄνω). Ναί, τὸ ἐξεύρω καὶ ἐὰν ἀμφιβάλλῃς κάποτε, ἐὰν δὲν σοῦ ἔδειξα πάντοτε τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν σοῦ ὤφειλον. σοῦ ζητῶ συγγνώμην. .

Ἐδμ. (Ζητῶν νὰ τὴν ἡσυχάσῃ ὄχι μὲ πολλὴν τρυφερότητα). Ὤχ, μὴν κλαῖς, φαίνεσαι σὰν παιδί...

Ἐδέλ. (Προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ μεταξὺ τῶν δακρύων). Ναί ἔχεις δίκηο. Εἶμαι παιδί. Νὰ μειδιῶ. Εἶσαι εὐχαριστημένος; (Μὲ περιπάθειαν) πόσον σ' ἀγαπῶ Ἐδμόνδε! Κύττα, μειδιῶ. Λοιπόν... λοιπόν... Ἔλεγες... ὅτι μὲ ἀγαπᾶς (μὲ ἀγωνίαν ἀλλὰ καὶ πεποίθησιν περιμένουσα ἀπάντησίν του).

Ἐδμ. (Μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν. Προσταθῶν νὰ κάμῃ τὴν φωνήν του ζωηρὰν). Ναί, ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖς εἶνε ἀδύνατον.

Ἐδέλ. (Ἀνασκιρτῶσα καὶ ὀπισθοδρομοῦσα) Εἶνε ἀδύνατον; (τρέμουσα. Νομίζουσα ὅτι δὲν ἀντελήφθη καλῶς:) Τί εἶπες;

Ἐδμ. (Ψυχρὸς καὶ ἥρεμος). Τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω... εἶνε ἀδύνατον... ἐὰν εἶχα μίαν κοινωνικὴν θέσιν ἐξησφαλισμένην.. τότε ναί... εὐχαρίστως, μάλιστα χωρὶς ἀμφιβολίαν, κἀτοι, ἂς ὁμιλήσωμεν καθαρὰ, τὸ γνωρίζεις, ἀκριβῶς νὰ σὲ νυμφευθῶ ποτὲ δὲν σοῦ ὑπεσχέθην..

Ἐδέλ. (Σχεδὸν θαμβωμένη καὶ τρέμουσα). Ὦ Ἐδμόνδε, ἀλλὰ σὺ πάντοτε μοῦ ἔδιδες ἐλπίδα...

Ἐδμ. (Ὡς ἄνω. τονίζων τὴν ἀκόλουθον φράσιν). Ἀλλὰ ὑπόσχεσιν ποτέ... Ἐν τούτοις, σοῦ λέγω ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ μακάρι... Ἀλλὰ νὰ ἐνωθῶμεν, ὅπως σὺ λέγεις, κρυφά...

Ἐδέλ. (Ἀγωνιώδης, ἐλπίζουσα ἀκόμη) Ναί, ναί.

Ἐδμ. (Μειδιῶν). Ἀλλά, ἀγάπη μου, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται, μονάχα στὰ μυθιστορήματα τὰ γράφουν.

Ἐδέλ. Καὶ ὅμως ..

Ἐδμ. Ἔπειτα τί ἐννοεῖς κρυφὸν γάμον; Γάμον εἰς Ἐκκλησίαν;

Ἐδέλ. (Ὡς ἄνω). Ναί, τοὐλάχιστον εἰς Ἐκκλησίαν, τοὐλάχιστον μπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

Ἐδμ. (Ὡς ἄνω). Ὤ! μπροστὰ εἰς τὸν Θεόν! Λόγια εἶνε αὐτά. . (Διακοπὴ καὶ ἔπειτα τὸ γνωρίζεις αὐτὸ, διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μόνον γάμου δὲν γίνονται δεσμοὶ (κυριευθεὶς ἀπὸ μίαν ἰδέαν). Ἀλήθεια... εἰς τὴν ἐκκλησία μόνον... γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω

Ἐδέλ. (Μετὰ χαρᾶς). Ἄχ!

Ἐδμ. (Ἀμέσως μεταβάλλων σκέψιν). Ἀλλ' ὄχι, καλὲ τί; σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω: εἶνε ἀδύνατον.

Ἐδέλ. (Θλιβερῶς). Ἐδμόνδε...

Ἐδμ. (Μὲ πολλὴν σοβαρότητα). Ἀγαπητή μου Ἐδελίνα, λυποῦμαι πολύ, ἀλλά... Καὶ ἔπειτα εἶμαι δίκαιος, τίμιος... Κρυφά;.. Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ κρυφὰ ἐμέ...

Ἐδέλ. (Μὲ φωνὴν ἀπαλήν). Καὶ ὅμως σὺ μὲ ἔπειτες νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ κρυφά...

Ἐδμ. (Ἀπαθῶς). Ἔστω, ἀλλὰ τότε δὲν ἐσκεπτόμην... Ἤμουν τρελλός... Ἔκαμα κακά. Ἴσως... Καὶ ἔπειτα αὐτὸ τὸ ἔκαμα γιὰ τὸ καλό σου, διότι ἐὰν ἐβλεπόμεθα εἰς τὸν δρόμον...

Ἐδέλ. (Ζωηρότερον ἀλλὰ πάντοτε ταπεινῶς). Ἀλλ' ὅμως μὲ κάνεις νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ πάντοτε... (μὲ πικρίαν καὶ εἰρωνείαν). Καὶ τώρα δὲν εἶσαι πλέον τρελλός...

Ἐδμ. (Μετὰ μικρὰν διακοπήν. Μὲ φωνὴν χαμηλὴν, χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ). Λοιπόν, ἂν δὲν θέλεις πλέον νὰ ἔλθῃς...

Ἐδέλ. (Ἔκπληκτος, μὲ κραυγὴν βαθείας ἀγωνίας) Ἐδμόνδε!.. Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ! (Ρίπτεται ἐπί τινος καθίσματος ἀναλυομένη εἰς ἀτελείωτον θρῆνον).

(ἀκολουθεῖ)